

Tisztelt Dunavarsányi Polgárok!

Közös emberi sorsunk, hogy bár hosszabb vagy rövidebb ideig sikerül felvennünk a harcot az elmúlással, de végső soron földi életünk a homályba és feledésbe merül. Ennek ellenére időről-időre erőfeszítéseket teszünk annak érdekében, hogy egy-egy példaértékű személy, vagy meghatározó esemény emléke minél hosszabb ideig tovább éljen. Jobb esetben ez nem pusztán öncél, hanem az emlékállítás fontos célzata az, hogy pozitív hatást gyakoroljon az eljövendő generációk gondolkodására és döntéseire. A világtörténelemben és a művészetben az emberi nagyság egyik fontos fokmérője az, hogy az adott személyt hány évtizedig, évszázadig vagy esetleg évezredig tartja számon az utókor.

Deák Ferenc a magyar történelem egyik legmeghatározóbb alakja volt. Egyik legkézenfekvőbb bizonyítéka ennek, hogy közel másfél évszázaddal a halálát követően arcképe a forgalomban lévő legnagyobb címletet díszíti.

Dunavarsány Képviselő-testülete úgy határozott, hogy Kossuth Lajos és gróf Széchenyi István után Deák Ferencnek állít méltó emléket e mellszobor elkészíttetésével és felállításával. Büszkeségre ad okot, hogy városunk vezetőinek e bölcs döntését dunavarsányi kezek művészi munkája valósította meg. Köszönet illeti Szabó Zoltánt azért, hogy a Város felkérését ismét elfogadta, és a megerősített bizalommal a legkisebb mértékben sem élt vissza, hiszen szemmel látható, hogy ezúttal is legjobb szakmai tudása és igyekezete szerint tett eleget e nemes feladatnak. Az elmúlt évek sikeres együttműködése ékes bizonyítéka annak, hogy ha próféta nem is, de szobrász lehet valaki a maga hazájában.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Hazánk története úgy alakult, hogy a Kiegyezésnek nevezett történelmi fordulóponton utaló piros betűs alkalmat nem találunk a naptárunkban, de jóformán még megemlékezések sem hirdetik annak jelentőségét. Ennek ellenére rögzítenünk kell, hogy a Kiegyezés olyan mérföldköve a Magyarság történetének, amely a mai napig érezteti hatását a mindennapokban. Kijelenthetjük, hogy a Kiegyezés és az I. Világháború időszaka 1000 éves államiságunk egyik legprosperálóbb és legnagyobb fejlődést hozó időszaka volt. Legjobb bizonyíték erre, hogy ezen korszak építészeti tevékenységének is köszönhető, hogy ma Budapest a világ egyik leggyönyörűbb városának számít. Fontos hangsúlyozni, hogy e néhány évtizedben az államszervezet, a társadalmi berendezkedés, a gazdaság és a magyar kultúra is példátlan fejlődésnek indult. A történelem azonban úgy hozta, hogy e fejlődést a két elveszített világháború és azok súlyos szankciói évtizedekre a hanyatlás és széleskörű leépülés váltotta.

A történelem órákon hallottak sommázásaként könnyen abba a tévhitbe eshetünk, hogy a 48-49-es forradalmat és leverte szabadságharcot követően a Kiegyezés magától értetődő módon, és a különböző külső körülmények eredményeként jött létre. A valóság azonban az, hogy a világsi fegyverletétellel csak a fegyveres konfliktus fejeződött be, de a szabadságért és függetlenségért folytatott harc egészen a Kiegyezésig tartott. A kardok csörgését és az ágyúdörgést felváltották a passzív ellenállás és a 48-as célkitűzésekért a tárgyalóasztalok

körül és heves levélváltások közepette folytatott politikai és diplomáciai erőfeszítések és összeütközések. E fegyvertelen és halk, ugyanakkor igen eredményes háborúnak volt a legjelentősebb alakja Deák Ferenc. Emberi méltóságát és a Haza szolgálata iránti őszinte és önös érdekektől mentes elkötelezettségét bizonyítja, hogy bár mindenki előtt ismeretes volt a Kiegyezés elérésében betöltött vezető szerepe, mégsem kívánt a kivívott rendszerben semmilyen közjogi tisztséget elvállalni, de iránymutatásaival és méltán kivívott befolyásával haláláig a Magyar Nemzet felemelkedését szolgálta.

Tisztelt Dunavarsányi Polgárok!

Deák Ferenc egyike volt azon személyiségeknek, akik a 48-49-es kudarcok után nem törődtek bele a veszteségbe és a "*merjünk kicsik lenni*" gyáva és nemtelen politikáját határozottan elutasította. Deák elhitte, hogy a magyarság igenis rendelkezik azon tulajdonságokkal és képességekkel, hogy egy erős birodalommal szemben egyenjogú partnerként és ne alattvalóként lépjen fel. Minden bizonnyal Deák korában is voltak olyanok, akik Deák törekvéseit megmosolyogva úgy gondolták, hogy egy a magyarhoz hasonló kis népnek bele kell törődnie abba, hogy majd a nagyok eldöntik, hogy milyen sorsot szánnak neki, és örülni kell az ilyen-olyan gesztusoknak, amelyeket e hatalmasságoktól kap. Elmondhatjuk, hogy a XXI. század 2. évtizedében hasonló helyzetben vagyunk. Sokan most is úgy gondolkoznak, hogy Magyarország nem méltó ahhoz, hogy álláspontját az Európai Unió teljesjogú tagjaként elmondja és jogos érdekéért kiálljon. Az ő felfogásukban Hazánk szerepe az Unióban annyi, hogy a szabad mozgás és fejlesztési források fejében országunk és nemzetünk irányításának jogáról önként lemondunk. Minden korban megvoltak azok az érdekkörök és szolgálók, akik ezt hirdették. Most Brüsszel, korábban Moszkva, azt megelőzően pedig Bécs volt az az irány, amerre hízelegtek és ahonnan várták ezért jutalmukat.

Reménységre ad okot, hogy Hazánk politikáját az elmúlt években nem ez a gyáva és önző szemlélet határozta meg. Közös erőfeszítéseinkkel bebizonyítottuk, hogy készek vagyunk a különböző politikai és gazdasági erőkkel egyenrangú partnerként tárgyalni, de élesen elhatárolódunk minden olyan intézkedéstől, amely Magyarország szuverenitását csorbítja, és nem a magyar emberek érdekét szolgálja. Megmutattuk, hogy a sorsunkról egyedül nekünk van jogunk dönteni, ezért készek vagyunk minden lehetséges fórum előtt kiállni, és nem hódolunk be bankoknak, bankároknak, a bürokratáknak és semmilyen kívülről érkező befolyásolási vagy nyomásgyakorlási kísérletnek. Mi egy erős nemzetek szövetségére épülő erős Európát szeretnénk. Bizakodásra ad okot, hogy az elmúlt évek globális politikája azt mutatja, hogy egyre többen vagyunk, akik így gondolják. Remélhetjük, hogy az európai kultúrát és gazdaságot alapjaiban veszélyeztető külső támadások – a Habsburg Birodalomhoz hasonlóan – az európai vezetőket is időben ráébresztik arra, hogy e kontinens jövőjét az itt élő nemzetek döntésére és szövetségére kell alapozni.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ezen a gyönyörű őszi napon kívánom, hogy a most átadott szobor is erősítsen minket abban, hogy Deák Ferenchez hasonlóan mi is megtaláljuk a közös céljaink eléréséhez szükséges eszközöket és képesek legyünk egyéni és közös boldogulásunkat kitartással szolgálni.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!